

[Poul Dam.]

hvorvidt det ene eller det andet tal her er rigtigt eller rimeligt, og man kan finde en eller anden detalje, som man kan klage over eller gøre vrøvl over, eller hvad man skal kalde det, men et bidrag til en prioriteringsdiskussion kan man i virkeligheden ikke give på grundlag af det materiale, vi får. Det er helt uegnet som planlægningsgrundlag. Ja, vi er klar over, at dette er regeringens planlægning, men det er helt uegnet som et grundlag for den diskussion, vi andre skulle deltage i om planlægningen, enten det nu er planlægningen for det kommende finansår, eller det er 4 års planlægningen som i det budgetoverslag, vi har fået i det særlige hæfte, eller det er den perspektivplanlægning, som man bebuder vil give nogle resultater om 2 år. Det bliver dejligt; men der er længe til om 2 år. 2 år går hurtigt, mener finansministeren; det håber vi. Vi glæder os meget, til der er gået et par år i hvert fald.

Noget af det, der mangler, er nogle egentlige økonomiske prognoser. Et finanslovsforslag som dette må jo bl. a. være baseret på nogle skøn over nationalindkomsten i fremtiden og nogle skøn over, hvorledes vor udenrigshandel, vor produktion og alt dette former sig. De skøn findes naturligvis, vi får dem vel i den økonomiske årsoversigt til marts, og det glæder vi os over; det ville have været rart, om vi i hvert fald havde fået set noget af det, som må have ligget bag ved det arbejde, som vi her ser resultatet af.

Man kunne naturligvis være så ubehagelig at mene, at materialets utilstrækkelighed som grundlag for en debat afslørede, at der ikke var nogen plan, og at der ikke var nogen prioritering fra regeringens side. Man kan godt, når man gennemgår finanslovsforslaget punkt for punkt, sige, at det, der er tale om, jo stort set er en temmelig fantasiløs ajourføring. Jeg forlanger ikke, at et finanslovsforslag skal være underholdende læsning, det kan det vist aldrig blive; så skal man i hvert fald være mere interesseret i gysere. Men er dette ikke vel kedsommeligt? Hvor er der egentlig en ny indsats? Hvad er det, den nuværende regering har skabt af helt nyt? Man kunne gentage noget af det, hr. Lysholt Hansen sagde, men det gjorde han så udmærket, så det skal jeg undlade at gøre.

Men hvad er det egentlig, denne regering har givet dansk politik, som har givet den ret til at tale om, at vi er kommet ind i en helt ny periode? Der er sket en vaneprioritering af de områder, som alle og enhver er enige om skal prioriteres højest, og i øvrigt kan man sige, at her er tale om en frygtsom finansministers første finanslovsforslag. Han har klemt budgettet, hvor han kunne, og i øvrigt har han givet efter for de interessegrupper og de pressionser, de vaner, de berettigede forventninger, der alt sammen spiller en rolle for de enkelte poster. Post efter post bliver gentaget, fordi man ikke vil tage det store slagsmål, og uden at man i og for sig kan være sikker på, at man får noget for pengene. Vi havde således i spørgetiden i dag et spørgsmål vedrørende Dansk Skolescene, hvor vi fik at vide, at det kunne der ikke gøres noget særligt ved. Ja men det kunne dér jo; der er tale om et tilskud på ca. 1 mill. kr. på finansloven til et foretagende, som der er almindelig kritik af, almindelig diskussion om, men man kører på dette punkt som på uendelig mange andre områder bare videre.

To taler i den senere tid har haft forbindelse med problemstillingen omkring finanslovsforslaget. Jeg tænker bl. a. på statsministerens tale ved presseløgens middag forleden, hvor han udrykte det fuldstændig sandfærdige, at man ikke har råd til alt det, man gerne vil have. Det er så sandt. Jeg læste forleden dag Tage Kaarsteds bog om påskekrisen 1920, hvor han taler om, at J. C. Christensen ved en bestemt lejlighed udtalte en af de selvfølgeligheder, som kun han kom godt fra at udtale; J. C. Christensen har på dette punkt fået en værdifuld efterfølger.

Det, der var hovedsagen i statsministerens tale, var, at det var produktiviteten, der måtte være forudsætningen for, at vi fik råd til alle de nye ting, og også dette er sandt. Men hvad er det, der skaber produktiviteten i samfundet? Jeg har fornemmelsen af, at regeringen lægger meget ensidig vægt på, at det er de beslutninger, som erhvervslivets ledere træffer. Det er alene dér, de afgørelser, der har produktivetsbetydning, bliver truffet. Vi er andre, som mener, at produktiviteten i samfundet i meget høj grad bestemmes af de enkeltes arbejdsindsats, af de enkelte lønmodtagers ind-